

[Aising Andersen.]

Hensigten med disse to forslag om ændringer af vandforsyningsloven og vandløbsloven er at udskille de egentlige vandplejebestemmelser og overføre dem til den centrale miljølov. Det gælder beskyttelsen af grundvandet, som jo er ret betydningsfuldt for os alle sammen — man kan bare tænke på, at ca. 70 pct. af det menneskelige legemes indhold er vand — og det gælder beskyttelsen af overfladevandet i søer og vandløb, og når man her tænker på, at et tilsvarende tal, ca. 70 pct., af jordens overflade er vand, kan man se, at det spiller en vis rolle, ikke mindst når kun få procent af dette er det ferske vand, som vi har brug for.

Det ses måske tydeligst i ændringerne til vandløbsloven, idet vandløbsloven i den nye form kun tager sigte på selve administrationen af vandløbene, på reguleringen af interessekonflikter, de såkaldte kulturtekniske forhold, samt endelig de offentlige- og privatretlige forhold i forbindelse hermed.

Vi skal ved en første behandling tage principiel stilling eller diskutere de principielle forhold ved lovforslagene og gemme detaljerne til udvalgsarbejdet, og detaljer er der mange af her, men jeg vil gerne starte med at sige, at socialdemokratiet er enig i de principper, der ligger til grund for de to lovforslag, og enkelthederne kommer vi nok også overens om.

Det første princip, at samle alle miljøbestemmende lovregler under én central miljølovgivning og under ét ansvarligt ministerium, er vi enige i, og som generelt princip har jeg også indtryk af at det bliver accepteret fra alle sider.

Det andet princip, at en række love, der gennem deres planlæggende sigte har direkte indflydelse på de miljøskabende faktorer og derfor også bør være underlagt det centrale miljøministerium, er vi også enige i, og der er i disse to forslag tale om, at især indenrigsministeriet og landbrugsministeriet skal afgive visse af deres kompetenceområder til miljøministeren, som jeg efter bemærkningerne tidligere i dag tillader mig at kalde ham i denne forbindelse, eller ministeren for forureningsbekæmpelse, som han jo hedder lidt endnu.

Det tredje princip for miljølovgivningen, der slår igennem i vandforsyningsloven og vandløbsloven, er, at de tidligere mere ad-

ministrative nævn, kommissioner, retter osv. må afgive deres direkte udøvende funktioner, og disse funktioner skal i fremtiden være underlagt de folkevalgte, politisk ansvarlige organer. Det er noget fundamentalt for den effektive gennemførelse af en moderne miljøpolitik, at der gennem det lokale, kommunalpolitiske ansvar åbnes mere op for direkte politisk medindflydelse og medansvar, men den moderne miljøpleje kommer i sit generelle samfundssigte i konflikt med så mange private og offentlige interesser, at miljøpleje er et rent politisk spørgsmål. Jeg vil gerne understrege dette synspunkt som et virkelig afgørende argument for denne omlægning af kompetencefordelingen. Det er dette, der også for mig har været det afgørende, og jeg kan ikke deltage i den ofte fremførte, generelle negative kritik af det arbejde, som disse kommissioner, nævn og retter hidtil har udført.

Ud fra politiske principper kan jeg som sagt godkende, at sundhedskommissioner og landvæsensretter i disse love afløses af kommunalbestyrelserne, men der kan opstå situationer, hvor det måske ville have været godt stadig væk at have en form for et uvildigt organ til at blande sig i problemerne. En tilsyneladende redaktionel uskyldig ændring af vandforsyningslovens § 50 viser måske, hvordan der kan opstå problemer. Efter gældende lov kan en sundhedskommission i den kommune, hvor et vandforsyningsanlæg ligger, eller hvor vandforbruget foregår, stoppe et anlæg, hvis det er sundhedsfarligt, eller hvis det er ved at blive sundhedsfarligt. Nu skal denne myndighed overføres til en kommunalbestyrelse, og det kan også være i orden i det omfang, det er kommunalbestyrelsen, der ejer vedkommende anlæg. Men hvis det er en fremmed kommune, der ejer anlægget og har ansvaret for det og for dets drift, er det måske mere rimeligt, om det var en anden myndighed end nabokommunen, der havde afgørelsen i disse sager, hvor der kan udstedes påbud og forbud.

Men det er klart, at der med den nye kompetencefordeling indbygges et, må jeg sige nyt konfliktstof i administrationen. Kommunerne får et primært direkte ansvar, mens deres dispositioner skal underordnes den overordnede planlægning på amtsbasis, og amternes ansvar skal underordnes den